

Jindrich Lion - MŮJ ODLET Z PRAHY

Jmenuji se Jindřich Lion.
Narodil jsem se v roce 1922 v hlavním městě první československé republiky - v Praze.
Země, ve které jsem se narodil, byla svobodná, ale zažil jsem, že byla okupována, a to dokonce dvakrát.
Budu vám vyprávět příběh můj a mé země.
Moje matka, Alžběta Lionová, vyrostla v Mašově u Podbořan . V roce 1939 patřila tato obec k Sudetům.
Můj otec, Artur Lion, žil v malém okresním městě blízko Prahy.
Po svatbě se moji rodiče přestěhovali do 'zlaté Prahy'.
Můj bratr František se narodil v roce 1909. Celou první světovou válku prožil s rodiči v Praze.
O 13 let později, v březnu 1922, jsem přišel na svět já. Tenkrát existovala první Československá republika, jejímž prezidentem byl Tomáš Garrigue Masaryk.
Bydleli jsme v Praze-Josefově- kdysi to byla židovská čtvrť. Když jsem se podíval z okna, viděl jsem na Staro-novou synagogu .
Přesto, že Františka a mne dělilo 13 let, rozuměli jsme si velmi dobře. Láskyplně se o mě staral, a vlastně mi nahradil otce, protože ten byl již přestárý. S mými problémy jsem chodil za bratrem.
Byli jsme typická pražská židovská rodina. Obývali jsme měšťanský třípokojevý byt.
Má matka s námi hovořila německy, otec česky a s bratrem jsem mluvil jen česky.
Naše rodina byla liberální-měli jsme jako většina pražských židů s dětmi- vánoční stromeček .
Můj otec se nikdy nechodil modlit do synagogy. Má matka navštěvovala o slavnostních svátcích Maislovu synagogu .

<p>Můj otec nikdy nezamlčoval židovský původ-,naopak, byl členem B'nai B'rith a všech možných židovských spolků.</p>
<p>Bratr mé matky-můj strýc-byl pravověrný a členem představenstva Staro-nové synagogy.</p> <p>Jím ovlivněn jsem navštěvoval židovskou národní školu.</p> <p>A Bar Mizwah jsem měl také.</p>
<p>Ve Vídni jsme měli příbuzenstvo.</p> <p>Dva bratři mé matky odešli jako mládenci do tenkrát hlavního města monarchie, ke které Čechy také patřily, vyučit se řemeslu.</p>
<p>Abych se naučil správně mluvit německy, jezdil jsem hodně do Vídně a u nich bydlel.</p>
<p>Jako třináctiletý jsem si často půjčoval kameru mého otce, abych dokumentoval mé rodné město Prahu a různé události jako obrázky z cest a přehlídky.</p>
<p>Jedna z mých zamilovaných činností bylo lepení fotografií do alb a k nim jsem přidával výstřižky z novin, mapy a vše, co k tomu patřilo. Byly to vskutku správné koláže.</p>
<p>Že toto album bude jednou nejen pro mne osobně zajímavé, nýbrž se stane i dokumentem soudobých dějin, na to jsem nikdy nepomyslel.</p>
<p>Jak vidíte, byl jsem přítomen sportovnímu podniku, kde pochodovalo 73 000 sportovců před 200 000 diváky na jednom z největších stadionů Evropy-to se dnes nevidí ani při olympijských hrách.</p>
<p>Když v roce 1937 zemřel T.G.Masaryk, bývalý a v celých Čechách ctěný prezident, stál jsem při jeho pohřbu s celou třídou ve špalíru.</p> <p>Novým českým prezidentem byl tehdy Eduard Beneš, který ve funkci následoval Masaryka již v roce 1935.</p>
<p>Na podzim 1938 se setkaly hlavy států Anglie, Francie a Itálie s Adolfem Hitlerem v Mnichově.</p> <p>Hitler požadoval připojení vnější části Československa-Sudety- k nacistickému Německu.</p> <p>Tyto fotografie jsem zhotovil v Praze, během-jak Češi říkají Mnichovské zrady-a dokumentují, že Češi byli připraveni, proti tomu bojovat.</p>
<p>Nakonec nás Anglie a Francie zradily tím, že Hitlerovu žádost uznaly a nás od vyjednávání vyloučily.</p>

O 6 měsíců později, [v březnu 1939 byl zbytek Československa obsazen](#) také.

Od tohoto okamžiku nesměli židé navštěvovat školy a také já jsem musel školu opustit.

Nesměli jsme chodit ani do kina ani do divadla. Existovaly zvláštní kavárny pro židy. Ve všech ostatních jsme byli nežádoucí a v tramvajích jsme směli stát pouze na zadní plošině.

Bratr mého otce byl tehdy již v [Palestině](#) a mohl nám obstarat výjezdní certifikát, který jsme díky pozůstalosti 2000 dolarů od otcova strýce z Ameriky – tenkrát hodně peněz – mohli financovat.

Tyto fotografie jsem pořídil krátce před našim odjezdem – rozloučil jsem se s mým rodným městem Prahou – protože jsem nevěděl, kdy a jestli se vůbec vrátíme.

Na této fotografii vidíme:

...Praha v noci, a ve dne, Hradčany, Týnský kostel, arcibiskupský palác

Před odjezdem v listopadu to je Václavské náměstí, tady Pařížská ulice.. Rašínovo nábřeží a náš telefon.

Naše cesta do Palestiny nás vedla přes Rakousko – do [Triestu](#).

Odtud jsme se s lodí Galilea s jedním z posledních transportů legálně odplavili.

Když jsme se dostali do Palestiny, byl jsem stár 16 let.

Můj otec mne zapsal v Tel Avivu do školy pro zámečníky.

Pro mne velmi těžké, protože jsem nerozuměl ani slovo.

Po čase jsme se přestěhovali do [Jeruzaléma](#), protože tam bydlel můj bratr a jeho manželka tam otevřela krejčovský salon.

Bydleli jsme v arabské čtvrti. Byla to do dobrá čtvrť s velmi pěknými byty.

Bydleli jsme ve 3-pokojovém bytě jako v Praze.

Můj otec zemřel v Jeruzalémě v roce 1944.

Po několika letech práce jako zámečník, jsem se dostal k palestnenské policii.

A potom byla vyhlášena mobilisace pro české občany v cizině.

Můj bratr už byl členem československé cizinecké legie a já jsem se také přihlásil.

Ještě ne 18-tiletý jsem byl jako zámečník poslán do Persie ke skupině českých specialistů, kteří pracovali na stavbě rafinerie nafty pro letadla spojenců.

Protože jsem hovořil anglicky, byl jsem za dva roky poslán zpět do Jerusaléma a

<p>pracoval jsem v hlavním stanu spojenců.</p>
<p>Tam jsem potkal mojí Hanu. Její rodina přišla z Ruska.</p>
<p>V květnu 1945 osvobodily sovětské jednotky Prahu od německých okupatelů-to znamenalo i pro zbytek Evropy konec války.</p>
<p>1946 jsem se vrátil do Prahy a byl jsem demilitarizován. Můj bratr již v Praze žil a pracoval v české tiskové kanceláři.</p>
<p>Mínil, že bych i já měl pracovat jako žurnalista, protože jsem už jako děcko byl velmi zvědavý a později dokumentoval různé události otcovou kamerou.</p>
<p>Takže mi bylo jasné, že i já se stanu publicistou. Mimoto jsem v této době z Israele již dopisoval jako korespondent do Prahy, když v Israeli začal boj o nezávislost a vyproštění z anglického mandátu a veškerý světový tisk o tom referoval..</p>
<p>Takový byl můj začátek psaní pro noviny. V roce 1947 jsem odjel opět do Palestiny, abych poprosil Hanu jít se mnou do Prahy.</p>
<p>Vzali jsme se v roce 1947 a vrátili se i s mojí matkou do Prahy. Od vlády jsme dostali přidělený byt. Byl to opět třípokoje a zase v blízkosti Staroměstského náměstí</p>
<p>Pracoval jsem jako redaktor týdeníku pro mládež. Když jsem v roce 1946 začal pracovat, vyhrála už volby Komunistická strana Československa a Klement Gottwald se stal ministerským předsedou.</p>
<p>Hanin otec tušil ony těžkosti, které nás potkají-pocházel z Ruska a věděl o čem hovoří.</p>
<p>Ale když prohlásil, že teď přijdou Rusové, tak jsem se zasmál a záležitost zesměšnil. Já jsem komunismus nepoznal. Naopak: Komunistická strana byla ta, která bojovala proti fašismu.</p>
<p>Představoval jsem si, že nyní nastane svoboda. Ale Hanin otec mínil: když to tu Rusové jednou převezmou, pak bude konec. Pak všechno uzavřou.</p>
<p>Když pak v únoru 1948 převzali komunisté veškerou moc, převzali také noviny a od této chvíle to bylo pro me velmi těžké pracovat jako novinář, protože do komunistické strany jsem vstoupit nechtěl.</p>
<p>Vydžet jsem na místě ještě dva roky.</p>

<p>Vyhozen jsem byl kvůli obrázku Masaryka, který byl symbolem demokracie. Dostal jsem jej od neznámé čtenářky a postavil na mém psacím stole.</p>
<p>Tenkrát existovaly v Československu dvoje povolené nekomunistické noviny. V jedněch, ve Svobodném slovu, jsem začal opět pracovat.</p>
<p>Komunistická strana tam dosazovala vždy jednoho nebo dva členy jako redaktory, aby věděli, co se v redakci odehrává.</p> <p>My věděli, že byli vysláni a také jsme věděli, že před nimi nesmíme volně hovořit.</p>
<p>Naše děti se narodily během komunismu, Michael 1951 a Tomáš 1956.</p>
<p>Z důvodů povolání jsem si nemohl dovolit vychovávat děti v židovském duchu, ale Hana každý pátek zapálila svíčky a Chanukkah jsme slavili také.</p> <p>Dokud byly děti malé, měli jsme –jako tenkrát–vánoční stromeček.</p>
<p>Když sovětská vojska během Pražského jara v létě 1968 obsadila Československo, poslaly mne noviny s rodinou jako korespondenta do Vídně.</p>
<p>Jakmile se o tom komunisté dověděli, vyzvali redakci, abych byl odvolán - ale já už jsem se nevrátil.</p>
<p>Zůstali jsme ve Vídni.</p> <p>Pracoval jsem v různých rakouských redakcích a stal jsem se korespondentem pro cizí tisk.</p>
<p>Když v roce 1989 sametová revoluce přeměnila Československo politicky z komunismu na demokracii a prezidentem byl zvolen Václav Havel, nabídly mi moje bývalé noviny místo šéfredaktora.</p> <p>Přijed' vždy v pondělí do Prahy a v pátek se můžeš vrátit do Vídně.</p> <p>Odmítl jsem se slovy: na to jsem už moc starý, abych nepřetržitě jezdil sem a tam.</p>
<p>Místo toho jsem se stal opět vídeňským korespondentem pro Svobodné slovo.</p>
<p>Celý život jsem hodně cestoval-jak soukromě tak z povolání- mojí mladistvou zvědavost jsem vždy uchoval.</p>
<p>Psal jsem reportáže, cestopisy a jiné knihy a interviewal známé osobnosti v celém světě.</p>
<p>35 let žiji nyní ve Vídni-ale domů jezdím stále-do Prahy, do zlaté Prahy.</p>